

Erdély

ALAPÍTVÁ 1892-BEN

Új sorozat, 204. szám
2025/8.Az Erdélyi Kárpát-Egyesület
– Kolozsvár 1891 ÉrtesítőjeSzerkesztőség (info@ekokolozsvar.ro):
Kismihály Boglárka, Pál GyöngyiA következő lapszám megjelenik:
2025. szeptember 19.

A (vándor)tábor, amely összeköti a túrázás szerelmeseit

Fenyvesek üdítő illata, az Olt békés csobogása, friss párafelhők a hajnali lágy fényben, a sátorlámpák bevilágított éjszaka csendje, kihunyott vulkánok mesebeli vidéke – ilyen képek lebegnek lelki szemeim előtt, amikor az idei EKE Vándortábor helyszínére, Tusnádfürdőre gondolok. Hiszen a tavalyi aknasugatagi tábor után idén ismét Székelyföldre vándorolt az EKE legnagyobb országos rendezvénye, amely pár hónapos babától, 80 éven felüli tapasztalt túrázóig minden korosztályt megmozgatott. A változatos túráztatásnak köszönhetően a résztvevőknek idén is meg kellett küzdeniük a bőség zavarával, az igazán népszerű túrákon pedig a száz fölötti létszám sem volt meglepő. Extrém magashegyi túráktól kezdve, közepes nehézségű útvonalakon keresztül, alig néhány kilométeres gyerekbarát túrákig, színes palettával készültek a szervezők, ráadásul pedig buszos honismereti kirándulásokkal és kerékpártúrákkal is várták az érdeklődőket. Akik bírták energiával, a délutáni programkínálatból is kedvükre válogathattak, hiszen ehető vadnövényekről, bennünk élő mikrobákról, elfelejtett hegyi utakról, az olvasás fontosságáról és biztonságos turizmusról is hallgathattak előadásokat.

KISMIHÁLY BOGLÁRKA

Talán kevesen tudják, de az idei, 32. EKE Vándortábor sorsa nagyon kérdésessé vált, amikor a tavalyi aknasugatagi tábor végén egyik tagosztály sem akarta elvállalni az idei megszervezését. Mivel évről évre egyre nagyobb, ezer fő feletti tömeget mozgat meg az EKE legjelentősebb országos rendezvénye, s a résztvevők igénye is ezzel arányosan növekszik, nem is beszélve a szervezési költségekről, kevés tagosztály tudja magára vállalni a szervezéssel járó felelősséget és terhet. Már-már az is felmerült, hogy a 2023-as sztánai tábor után nem vállalná-e ismét a kolozsvári EKE a szervezést, de szerencsére a csíkiak kihúzták a pácból, s 2024. november közepére véglegesen eldöntötték, hogy vállalják a cseppet sem könnyű feladatot, habár 2022-ben szintén ők szervezték a gyimesfelsőloki táborot. A jó hír viszont az, hogy az elkövetkező három évre elviekben be van biztosítva a rendezvény, hiszen több tagosztály is jelentkezett a szervezésre. De mielőtt ennyire előreszaladnánk a jövőbeli tervekkel, szeretnék megosztani néhány személyes élményt az idei tábor kapcsán.

Megúszott négyórás sor, ismerős arcok kavalkádja

Mivel kedden nem sikerült időben elindulnunk Kolozsvárról, az is kérdésessé vált, hogy el fogjuk-e érni a 18 órától kezdődő nyitóünnepséget, arról nem is beszélve, hogy lesznek-e még szabad helyek az előre kinézett túrákra. Most az egyszer viszont jól jártunk a késlekedéssel, hiszen utólag megtudtuk azoktól, akik már hétfő estétől beköltöztek a kempingbe, hogy kedd délelőtt 3-4 órát kellett sorban állniuk, amíg bejutottak a regisztrá-

ciós irodába. Délután 5 óra ra viszont, amire mi is berobogtunk a lakókocsiként beüzemelt sárga dubával, már hűlt helye volt a kígyózó sornak, sőt még a túrákra is tudtunk jegyet váltani. Az idő kissé borúsra járt, de az ismerős arcokkal való találkozás öröme mindenkit elfeledtetett az előző éjszakai vihart, pedig egyeseknek már a legelején beázott a sátruk. A biztonság kedvéért én is bepakoltam a rózsaszín, virágos gumicsizmámat, amit 2018-ban épp a tusványosi önkénteskedésem előtt vásároltam, hiszen már akkor az a hír járta, hogy felhőszakadások utáni óriáspocsolyák és a sárdagasztás garantált. Szerencsére a hét további részében olyan gyönyörű időnek örvendhettünk, hogy egyszer sem kellett elővennem.

A sátorlámpák megkerestem a kolozsvári csapatot, akik néhány anyaországival is osztoztak a számukra kijelölt területen, hiszen a társaság egy része a közeli panzióban szállt meg, így nem tartottak igényt a sátorhelyre. Kasza Iza a megszokott nagy ölelésével üdvözölt, s elmesélte, hogy miért alakult ki a 3-4 órás sor, majd Kovács Zsuzsa is kikukucskált a sátorból. Közben megérkeztek Filep Ingridék

A tábornyitó ünnepségen a polgármester egy kis poénnal fűszerezve mindenkit megnyugtatt a medvetéma kapcsán

is, akik nem sokkal később indultak, mint mi, így végig tartottuk a kapcsolatot, hogy ki hol jár. Lukival és Ágival is összefutottunk, akik két éve iratkoztak be a kolozsvári EKE-be, s azóta nemcsak a táborokban, hanem a túráin is rendszeresen részt vesznek. Felajánlottam, hogy segítek nekik felhúzni a nagy sátrukat, de közben megpillantottam, hogy Tamás Emese egyedül próbál kiigazodni a sátorálítás művészetében, így inkább hozzá siettem. A sikeres művelet után elsétáltunk a csűrűhöz, ahol már megkezdődött a nyitóünnepség, a rengeteg inger és az ismerős arcok kavalkádjában viszont nehéz volt a felszólalókra fókuszálnom. Annyira emlékszem, hogy a polgármester elsütött néhány poént a medvetéma kapcsán, majd mindenkit megnyugtatt, hogy nem kell aggódunk, mert az elmúlt években jelentősen visszaszorult a támadások száma... A Kardos családdal (Zsuzsa, Tibi, Zalán és Csenge) találkoztam, hogy előző héten épp Tüsnádfürdőn vettek részt egy táborban, így alig értek haza Kolozsvárra, fordulhattak is

vissza, közben pedig Nagy Évának és Ferenczi Julinak is odaköszöntem. Legnagyobb öröömre összefutottam Náduvgy Györgyvel is, akit a tavalyi táborban ismertem meg, s számomra ő jelentette az akkori hetem egyik színfoltját. Magas, szakállas, kalapot és szemüveget viselő, jellegzetes fizimiskájú holland férjét már messziről kiszúrtam a tömegben, így biztos út vezetett hozzá. Közben Botond talált egy tuti helyet a hajlékunkként szolgáló méretes járműnek a váradi EKE-sek mellett, így Lázár Tibivel és Brădescu Gerhardddal is sikerült összefutnunk. Lefekvés előtt még átnéztünk a kemping mellett lévő panzióba, ahol a kolozsvári csapat egy része megszállt, közben pedig az eső is megeredt, így 10 óra körül tudtunk visszamenni a táborba, s eltenni magunkat másnapra.

Vulkánok földjén százötvenen

Annyira megijedtem a hidegtől, hogy a bundanadrág, téli zokni és polár felső mellett még dupla hálósákkal is bebiztosítottam magam, így valamikor éjjel akkora hóhullám vonult végig rajtam, hogy minden takarót lerúgtam magamról. A reggel 6 órai ébredéskor sem volt sokkal hidegebb, de azért biztonságból magamra vettem a bélelt túradzsekimet, s a kedvezőtlen időjárás-előrejelzés miatt az esőkabát sem maradt ki a hátizsákomból. (Mint utólag kiderült, mindkettőt teljesen feleslegesen cipeltem magammal, mert a beigért eső elmaradt, helyette pedig igazán nyári melegben túráztunk.) A tábor bejárata előtt már gyülekezett a csapat, s mivel teljesen elvarázsolt a reggeli fényben fűdöző párafelhők látványa, csak

néhány perc után döbbsentem rá, hogy az a rengeteg ember mind a 7-es túrára iratkozott be, amelyikre mi is. Kocsis György (Gyuri), a fő túravezető-segéd, türelmesen olvasta fel a kb. 155 résztvevő nevét, így 10 percbe is beletelt, míg a lista végére ért. Ezután pedig elindult a sáskaraj, hiszen így lehetne a legszemléletesebben jellemezni népes csapatunkat, s a Csukás-tó melletti parkolóig meg sem álltunk, ahol mind az öt túravezető bemutatkozott, Gyuri elmondott néhány fontos szabályt, Rozi, a fő túravezetőnk pedig röviden mesélt a Csomád-hegységről, s a túrák útvonaláról. Aztán indultunk tovább, a véget nem érő sor nagy nehezen átkelt az átjárón, az Apór- és Mikes-forrásokat elhagyva pedig hamarosan beértünk az erdőbe. Mivel aránylag a sor elejére kerültünk, innentől kezdve az első hosszabb pihenőig egyszer sem sikerült megpillantanunk a sor végén kullogó túratársakat. Az Urak ösvényének meredek szerpentinjein kígyózott felfele az ember-tömeg, míg a Kis-Csomád és a Nagy-Csomád között elértük a Szóktető-pusztát, ahol hosszabb szünetet tartottunk. Innen a Nagy-Csomád oldalában haladtunk tovább, a csúcsra viszont nem mentünk fel, mert túravezetőink szerint semmilyen kilátás nem fogadott volna. Látszólag ez senkit sem zavart, egy vidám hölgytársaság pedig még dalolni is kezdett, eleinte az *Újra itt van a nagy csapat*ot fújták, utána pedig a *Pál, Kata, Péter* következt, amelyet kánonban is megkíséreltek. Szép fokozatosan ereszkedve hamarosan kiértünk a Tó bérceire, ahol a menedékház is található. A tűző nap-sugaraknak köszönhetően előkerültek a kalapok és a napkrém-tubusok is, majd elindultunk a Szent Anna-tó irányába. Mivel

Észrevétlenül a Csukás különleges sziklaalakzatainak birodalmában találtuk magunkat

A SZERZŐ FELVÉTELE

VERES ÁGNES

a kényelmes, turistáknak kiépített ösvényt eltorlaszolták a viharban kidőlt fák, a kígyózó aszfaltúton kellett leereszkednünk a tóhoz, amely Közép-Kelet-Európa egyetlen épen maradt vulkáni kráterének alján képződött nagyjából 32 ezer évvel ezelőtt. Középiskolás koromban jártam először (s azt hittem, utoljára) a Szent Anna-tónál, akkor még lehetett fürödni is benne, az utóbbi évtizedekben viszont egyre jobban veszélybe került az élővilág és vízminősége, s elindult egy algásodási folyamat is, így 2018 óta csakis csónakázni lehet rajta. Rozitól azt is megtudtuk, hogy valószínűleg szándékos betelepítés következtében megjelent és elszaporodott az ezüstkárász, felborítva az ökológiai egyensúlyt, amely szintén hozzájárult az algásodáshoz. Természetesen a népszerű székely monda is elhangzott a tó kialakulását illetően, így mindenki vidáman hevededett le a parton, gyönyörködve a természet alkotta különleges csodában. Az egyórás szünet alatt uzsonnázásra és pihenésre is bőven jutott idő, sőt, a közeli Szent Anna-kápolnát is meg lehetett tekinteni kívülről, majd a már ismert aszfaltúton indultunk vissza. A szembejövő emberek meglepetten tekintettek népes csapatunkra, biztosan ijesztő látvány lehettünk. Amikor visszaértünk a menedékházhoz, kiderült, hogy a korábban ígért, szakember által vezetett séta elmarad, ráadásul egy előre bejelentkezett másik csapat érkezése miatt sietve kellett áthaladnunk a Mohos-tőzegláp szigorúan védett területén, így mind a 150 ember felhúzta a nyúlcipőjét. A sietős tempó ellenére is igazán különleges élményt jelentett végigsétálni a fapallón, hiszen egy teljesen egyedi ökoszisztémát csodálhattunk meg, és két kis tőszem mellett is elhaladtunk. Mint utólag megtudtuk a túravezetőnktől, a tőzeg helyenként akár 10 m vastag is lehet, az alig pár méter átmérőjű sötét vizű tőszemek pedig a 20 m mélységet is elérhetik. Érdekességgént elmondta, hogy a pallókat a medvék nyomvonalát követve építették, mivel így tudták, hogy az adott helyen elég vastag a tőzeg. Innentől kezdve következett a fokozatos ereszkedés Lázárfalva irányába, eleinte kőves úton, majd tágas mezőkön és bűzaföldeken keresztül, sőt még két patakocskán is át kellett kelnünk. Mielőtt beértünk volna a faluba, a csapat egy kisebb része kitérőt tett a Borvíz-tető alatt

A SZERZŐ FELVÉTELE

A reggeli fényben fürdőző párafelhők látványa elterelte a figyelmemet a 150 fős tömegről

található Nyír-fürdőhöz, ahová a helyiek és környékbeliek gyógyulni járnak az ott található mofetta (száraz gázkiömlés), borvízmedence és két kéntejes lábáztatójának köszönhetően. Mi a csapat nagyobb részével elsteltünk a CsEKE házához, ahol a buszok érkezéséig kinyújtóztathattuk fáradt izmainkat, hiszen a 19 km-es túra során közel 790 m teljes szintemelkedést tettünk meg.

(Tor)túra a Csukásban napsütésben és ködben

Két évvel ezelőtt jártam először a Csukásban, s akkor annyira magával ragadtott a különleges sziklaképződmények látványa, hogy tudtam, legalább egyszer még vissza kell térnem. Mivel a nehéz túrák közül a Királykőt és a Bucsecs túrát nem merem bevállalni, maradt a harmadik a sorban, amely teljesíthetőnek tűnt. Az eredetileg szerdára tervezett túrát az időjárás-előjelzés miatt átraktuk csütörtökre, s mint utólag kiderült, a kolozsvári csapat egy része is ezt a napot választotta, így ismerősökkel túrázhattunk. A reggel 6 órai indulást sajnos nem lehetett lespórolni, ugyanis kétórás buszos útvárt ránk a túra kiindulópontjára, Cheia üdülőtelepig, de legalább jutott idő egy kis szunyókálásra. Túravezetőink, Timár László és Kovács Károly, az EKE-Négyfalu színeiben vállalták be kb. 33 fős csapatunk vezetését, s már induláskor jelezték, hogy közepes tempóban fogunk haladni. Aztán hirtelen megiramodott a csapat, beértünk az erdőbe, s az első nagyobb emelkedőt olyan serényen hagytuk magunk mögött, hogy mindenkiről lekerült a melegítő felső. Szőke Enikővel épp azon morfondíroztunk, hogy ha

ezt nevezik közepesnek, akkor milyen lehet a gyors tempó? Kb. másfél óra alatt ki is értünk a Zákány-rétre, ahol megpillantottuk az első jellegzetes sziklakat, s rövid energizáló szünetet tartottunk.

A nap hétágra sütött, így a napkrémek és a kalapok is előkerültek, ám amint megkezdtük a meredekebb emelkedést, már el is bújta a felhők mögé, kellemesebbé téve az amúgy sem könnyű menetelést. Egyik túratársunk nagyon nehezen bírta a tempót, így kicsit aggódtunk, hogy hátráltatni fogja a csapatot, amint viszont kiértünk a Zákány-gerince, egyik ismerőse megnyugtatóan, hogy az úr gond nélkül legyalogolta az El Camino (Szent Jakab-út) 800 km-es távját, úgyhogy nem lesz probléma. A gerincen különleges látvány fogadott: a hegy egyik oldala ködfelhőben úszott, míg a Cheia felőli völgyet szinte tökéletesen láttuk, a magas páratartalom miatt viszont a távolabbi hegyek nem mutatták meg magunkat. Tovább indulva elhaladtunk egy magas sziklafal mellett, érintettünk két kilátópontot, majd észrevétlenül a Csukás különleges sziklaalakzatainak birodalmában találtuk magunkat, ahol nem győztünk betelni a csodás látvánnyal. Az egyik túratársunk vidáman felkiáltott, amikor észrevett egy havasi gyopárt, néhányan pedig hasonló izgatottsággal fényképeztük le az EKE szimbólumát, amelyet most láttunk először természetes környezetében. A Zákány-csúcs (Zăganu, 1814 m) hivatalosan nem volt benne a túraútvonalban, így csak néhányan mászták meg, én viszont inkább kihagytam a meredek emelkedőt tériszonyomra hivatkozva. Nemsokára következett a sodronyos rész, amelyről nagyon tartottam,

de szerencsére gyorsan túljutottunk rajta, így magabiztosan meneteltünk tovább, élvezve a titokzatos ködtengerben úszó hegyromok látványát. Ezután következett még egy meredekebb, csúszósabb sziklás rész, ahol minden lépésre figyelniünk kellett, majd lassan megérkeztünk a borókák birodalmába, ahol a szemfülesek még áfonyát is találtak.

A SZERZŐ FELVÉTELE

A fák között beszűrődő napsugarak mesebelivé varázsolták az erdőt

A köd könnyörtelenül kezdte bekebelezni a magunk mögött hagyott utat, rövid időn belül pedig elértük a Gropșoarele 1883 m-es csúcsát, túránk legmagasabb pontját, ahol egy hosszabb pihenőt tartottunk. Hirtelen annyira hűvösnek tűnt a levegő, hogy mindenkinél előkerültek a felsők (már aki hozott magával), az uzsonna elfogyasztása után pedig elkészült a csoportkép is, így indulhattunk tovább. Hirtelen belénk hasított a felismerés, hogy a csúcsig mindössze 6,4 km-t tettünk meg a 24-ből, s azt is több mint 4 óra alatt, így kicsit aggódni kezdtünk, hogy visszaérünk-e időben a táborba. A gerincen tovább haladva megpillantottuk a vöröshegyi menedékházat, később pedig a Csukás-menedékház sziluettje is kirajzolódott a ködben. Kardos Tibi szavaival élve druzsbaszonáta és tejfehér köd kísért utunkon, a Gropșoarele-nyeregbe leérve pedig talákoztunk egy népes juhnyájjal, amelyet csupán a pásztor őrzött, kutya egy szál sem. Botond vészjóslóan megszólalt, hogy amennyiben nem javítunk a tempónkon, csak este 8-ra érünk vissza a buszhoz, Veres Ági viszont nem akart hinni a fülének, így fogadott egy fagyiban, hogy 7 előtt már a busznál leszünk.

A közeledő égiháború nyomására egyre gyorsabb léptekkel követtük a Fehér-kő (Albele) szelíd hegygerincét, néhány túratársunk pedig óriáskalapú özláb-gombákra lett figyelmes, így bevállaltak még néhány méter szin-

tet pluszban, hogy megszerezzék a trófeát. Az Esztene-nyeregbe érve egy utolsó felszusszanásnyi pihenőt tartottunk, majd elindultunk a szűk szárazvölgyön lefele, óvatosan lépkedve a csúszós, bokatorós köveken. Mint megtudtuk, Dénes bácsi, a Csíkszéki EKE 80 év feletti túravezetője úgy állította össze az útvonalat, hogy mindenképp kijöjjön a 24 km. Már-már beletörődtünk, hogy ezután következik csak az igazi tortúra, hiszen a további 11 km-t nem feltétlenül a látványért, hanem sokkal inkább a teljesítményért kell megtennünk. Amikor a morálunk már vélesen csökkenni kezdett, szerencsére még tartogatott számunkra egy meglepetést az útvonal, hiszen észrevétlenül az Esztene völgysziklaszorosában találtuk magunkat robusztus sziklafalak között. Helyenként a sziklafalak olyan közel kerültek egymáshoz, hogy csak egy személy tudott elhaladni közöttük, így a látvány minden nehézséget elfeledtetett. A völgy nemsokára kiszélesedett, amikor pedig kiértünk az

erdő fainak védelméből, az eső is rázendített, de amilyen gyorsan jött, olyan gyorsan tovább is vonult. Az Esztene tisztásra kiérve kevésbé járt túraösvényen haladtunk tovább, a málnabokrok csábításának engedve pedig többször is meg-megálltunk. Kellett is a spiritusz, hiszen a következő 4 km-en még ki kellett másznunk 230 m szintet, amelyet mindenki a háta közepére kívánt. Nagy nehezen elértük azt a kereszteződést, ahol reggel a túravezetőnk jelezte, hogy ott fogunk majd visszatérni bezárva a kört, a beígért pihenő viszont elmaradt, hiszen mindenki igyekezett vissza a buszhoz. Az utolsó 2,5 km ereszkedést enyhén sajgó lábakkal tettük meg a sor végén kullogva, de szerencsére Veres Ági nyerte meg a fogadást, hiszen 6 óra előtt visszaértünk a buszhoz, így még a megrendelt napi menüt sem késtük le a táborban. Végül az eredetileg meghirdetett 26 km-es táv helyett „csak” 24 km-t tettünk meg 1300 m teljes szintemelkedéssel.

Biciklivel kettesben, kvízest, tábortűz és táncház

Mivel a Csukás-túra teljesen padlóra tett, már lefekvés előtt jeleztem a túravezetőnek, hogy valószínűleg nem fogunk tudni részt venni a pénteki 63 km-es biciklitúrán, amelyen 1000 m szintet kellett volna tekerni.

A SZERZŐ FELVÉTELE

Kelet-Közép-Európa egyetlen épen maradt vulkáni kráterű tava. 2018 óta tilos fürödni benne

FOLYTATÁS A 11. OLDALRÓL

Helyette jól kialudtuk magunkat, és másnap elindultunk Bottonddal egy magán-biciklitúrára, nagyrészt a Mária-utat követve. Eleinte széles erdei úton haladtunk magas fenyők árnyékában, a macikra való tekintettel pedig próbáltunk hangosan beszélgetni, dalolni, hogy esélye se legyen a találkozásnak. Mivel nem volt konkrét úti célunk, először beereszkedtünk Újtusnádra, onnan pedig áttekertünk Tusnádra, de még mindig csak 13 km-t mutatott a GPS, így eldöntöttük, hogy eltekerünk Csíkszentsimonig, érintve Csíkverebest és Csátószeget is.

A települések utcái teljesen kihaltak tűntek, alig találkoztunk néhány emberrel, a gabonaföldeken viszont aratógépek se rénykedtek. A nap forrón sütött, így jól fogott a biciklis sisak, de a lágy szellő is enyhítette a nyári meleget, amíg Csíkszentsimonra értünk. Vidáman tekertünk be a székeltek tiltott söréről elnevezett utcába, hogy ha már itt járunk, mi is tekintsük meg a híres manufaktúrát, a melegre való tekintettel pedig hideg gyümölcsös sörrel enyhítettük szomjunkat. Fél 6 körül már vissza is értünk a táborba (összesen 42 km-t letekerve 488 m szintemelkedéssel), így a harmadik túranap vé-

A Szász Enikő által vezetett kocsmakvízen rekordszámú csapat vett részt

gére sikerült végre meleg vízzel tusolnunk, s a napi menünket is nyugodtan el tudtuk fogyasztani. 8 óra körül már türelmetlenül gyülekeztek a csapatok a régi csűrben a Szász Enikő által szervezett kocsmakvízre. (Egyébként a 2023-as sztánai táborban szerveztünk először kvízt, s olyan váratlan sikert aratott, hogy tavaly és idén is meghírdették, így lassan ez is hagyománnyá válik). Ingrid, a csapatkapitányunk, a Csiperkék nevet választotta nekünk, mintha ráérzett volna, hogy a villámkérdéseknél gombákat is fel kell majd ismernünk.

A Bulgakovos kvízesteknek köszönhetően, ahova már két éve rendszeresen járunk Yuppis csapatunkkal, ismerős kérdések is visszaköszöttek, így pl. eszünkbe jutott, hogy a Margarita pizza volt az a nemzeti színű étel, amelyet a királynőről neveztek el. Ennek ellenére nem sikerült bekerülnünk az első háromba, de még így is nagyon jól szórakoztunk és sokat nevtünk. A kvíz után nem maradt sok időnk felszuszszanni, hiszen kezdődött a táncház és a tábortűz, a vándortáborok kötelező programpontjai. A táncházban nagyrészt csángó

sem találták el a ritmust. Közben a tábortűz lángjai is fellobogtak, így a melegedni vágyók körbeültek, s kellemes hangulatban eleveníthették fel a hét legemlékezetesebb pillanatait, mások pedig énekléssel fokozták a hangulatot. Amikor elindultam lefeküdni, összefutottam Lukival és Ágival, így ki tudtam faggatni őket a Királykőről és a Bucsecs túráról, s őszinte elismerésemet fejeztem ki, amiért két ilyen nehéz túrát is bevállaltak.

Záróünnepség, szülinapi meglepetés és fergeteges retróparti

Szombaton néhányan már sá tort bontottak, a gyerekek metán és tájékoztatói versenyen mutatták meg ügyességüket, a felnőttek pedig bekapcsolódhattak a spontán meghirdetett jógába, vagy egy különleges programot, a hangtálfürdőzést is kipróbálhatták. Az igazán szívósak, akiknek nem volt elég három nap túrázás, ráadásként részt vehettek a 34-es Határvadászok Emléktúráján. Néhányan csak pihentünk és élveztük a tábori csendéletet, délután 3 órától pedig részt vettünk az EKE küldöttgyűlésen, ahol többek között szó esett az ideai tábor eredményeiről, a várfalvi EKE Vár munkálatairól, az informatikai fejlesztésekről, a jövő évi EKE-napokról, a túravezető-képzésről, a Kárpát-koszorú Nemzetközi Túramozgalomról, a motoros járművek erdőkből való kitiltását célzó törekvésekről, valamint a 2026-os EKE Vándortáborról, amelynek szervezését a gyergyói EKE vállalta el. A témák megvitatásába annyira belemerültünk, hogy túléltük a kétórás időkorlátot, így a délután 5 órától kezdődő ünnepséget a szer-

vezőknek el kellett tolniuk 6 órára. Közben Ingrid szervezkedett, hogy még az ünnepség előtt összehozzuk a kolozsváriak csoportképét, így az estebéd elfogyasztását kétszer is félbe kellett szakítanunk a hadművelet végrehajtásához.

Az ünnepségen a megszokott rend szerint Szabó Károly táborparancsnok ismertette az ideai tábor eredményeit, és néhány érdekes statisztikai adatot, majd átnyújtotta a legfiatalabb és legtapasztaltabb túratársnak járó oklevelet, de a legnépesebb családot is kiszóltították. Ezután a különböző vetélkedők nyerteseit díjazták, majd következett a 10, 15, 20, 25 és 30 vándortábori részvételért járó jubileumi jelvények átadása. Nagy büszkeségünkre szolgált, hogy a 30 részvételért járó kitüntetést Nyisztor Miklós mellett Kovács Zsuzsa, egyesületünk elnöke vehette át. Végezetül a különböző tagosztályok oklevelekkel ismerték el azoknak az EKE-tagoknak az önzetlen munkáját, akik az elmúlt évben tevékenységükkel jelentősen hozzájárultak az egyesület működéséhez és fejlődéséhez. A kolozsvári EKE részéről Merza Gyula-díjat vehetett át Fazekas Gabriella, Fazekas Zsolt, Kasza Izabella és Sebe Klára Csilla odaadó szervezői tevékenysége, valamint a teljesítménytúrák során nyújtott nélkülözhetetlen segítése elismeréseként, Pál Gyöngyi pedig Balogh Ernő-díjban részesült a természetjárás területén végzett rendszeres és kiemelkedő túravezetői tevékenységének elismeréseként. Az ünnepség záróakkordjaként bejelentették a 2026-os EKE Vándortábor, amelyet augusztus 4-9. között fognak megszervezni Gyergyócsomafalván, majd harangszó kíséretében Tőke Dénes, a Csíkszéki EKE korelnöke levonta a tábori zászlót. Ezután a tömeg oszlani kezdett, mi pedig gyorsan átsiettünk a kolozsvári csapat által birtokba vett panzióba, hiszen meglepetéssel készültünk Ingrid számára, aki épp a következő napon ünnepelte a születésnapját. A küldöttgyűlés ideje alatt Zsófi elkészítette a meglepetéstiramisu-tortát, amelyet Halász Judit születésnapi dalának kíséretében nyújtottunk át az ünnepeltnek. Ingrid annyira meglepődött, hogy szóhoz sem jutott, majd serényen felszeletelte az izletes édességet, hogy mindenkinek jusson belőle. Ennél méltóbb befejezése nem is lehetett volna az élménydús hetünknek, amelyet hajnalig tartó retro bulival koronáztunk meg.

Az élménydús hetünk méltó befejezéseként születésnapi meglepetést szerveztünk Filep Ingridnek

1210 TÚRÁZÓ A 32. EKE VÁNDORTÁBORBAN

■ Jó hangulatú, sikeres tábor szervezett a csíkszéki EKE Tusnádfürdön, 2025. augusztus 5-10. között, 104 önkéntes bevonásával, erről fényképeket megosztottak az EKE Vándortábor Facebook-oldalán. A szervezők idén is összesítették a statisztikai adatokat. A táborlakók megoszlása egyesületi tagság szerint - az EKE-tagszervezetek tagjai: 543. EKE Csíkszék: 104; EKE Gyergyószék: 72; EKE Marosvásárhely: 71; EKE Szatmárnémeti: 59; EKE Udvarhelyszék: 50; EKE ,91 Nagyvárad-Bihar: 43; EKE Háromszék: 33; EKE Kolozsvár 1891: 32; EKE Brassó: 26; EKE Torda: 12; Bánsági EKE: 10; EKE Gutin Nagybánya: 6; EKE Dés: 3; CsTTE: 1; Kárpát Gyepű Egyesület: 1; Pestkönyéki Kárpát Egyesület: 20. Más egyesületek tagjai: 119. - Vasutas Természetjárók Szövetsége: 38; Dél-Alföldi Kárpát Egyesület: 35; Kárpát Egyesület, Eger: 23; Magyarországi Kárpát Egyesület: 23. Nem egyesületi tagok: 548. Országok szerint: Erdély: 678; Magyarország: 513; Hollandia: 8; Olaszország: 7; Törökország: 2; Argentína: 1; Amerikai Egyesült Államok: 1. A táborlakók megoszlása életkor szerint - 10 év alattiak: 113; 11-20 év közöttiek: 140; 21-30 év közöttiek: 57; 31-40 év közöttiek: 89; 41-50 év közöttiek: 217; 51-60 év közöttiek: 264; 61-70 év közöttiek: 214; 71-80 év közöttiek: 105; 81-90 év közöttiek: 11. A legtöbb tavaszt megért táborozó hölgy: Madaras Erzsébet (EKE Gyergyószék, 88 éves). A legtapasztaltabb táborozó: Nádudvary György (EKE Brassó, 87 éves). A legkisebb táborlakó kislány: Rácz Olivia (Debrecen, 3 hónapos). A legkisebb táborlakó kislány: Faluvégi Róna (Csíkszereda, 9 hónapos). A legnépesebb résztvevő családok (7 személy): Bartha Lóránd, Emese, Ardó, Helka, Ágota, Ilma és Nominzul Batjargal (Marosvásárhely) és Téglás Levente, Szilvia, Réka, Anna, Levente Tamás, Boróka és Emese (Szob, Magyarország).

muzsikát húztak a zenészek, így bárki bekapcsolódhatott az egyszerű lépésekből felépülő kórtáncokba, egy adott pillanatban pedig engem is berántottak a körbe. Öröm volt látni, milyen felszabadultan táncolt mindenki, és még azok sem zavartatták magukat, akik egyetlen alkalommal

Évek óta nem vett részt a táborban ekkora népes csapat Kolozsvárról

Gyerekbárát túra az Öreghavasra

Zengőkövek, tőzegláp, források, sípálya és meglepetésdinnye

Az erdő szélétől alig száz méterre magas fenyvesben bújik meg egy mesebeli menedékhely

A Zengőkövekhez érve pihenőt tartottunk és megcsodáltuk az Aranyos-völgy panorámáját

A vidám csoportkép sem maradhatott el a Zengőköveknél

GÁL RÉKA

Augusztus 9-e verőfényes reggelén keltünk útra. Az útvonal: Buszkát – Zengőkövek – Jára forrásai – Öreghavas. Velünk tartott Linda kutyus is, lelkesen kísérte a csoportot, hol az élén szaladt, hol visszasétált a lemaradókhoz, igazi túratársként.

A természet minden lépésnél bőségesen kínálta a kincseit: érett áfonya és málnabokrok csalogatták a gyerekeket. Tőzegláp is volt bőven – csak most kezdett érni, éppen ezért csak módjával eszegettük.

A Zengőkövek felé haladva különleges élőhelyen, egy tőzeglápon keltünk át, amely természetes módon jött létre: a felgyülemlett, részben elbomlott növényi anyagokból kialakuló mohos talaj úgy működött, mint egy hatalmas vízzel telt szivacs. Lábaik alatt enyhén „rugózott” a föld. A Zengőkövekhez érve pihenőt tartottunk. Megcsodáltuk az Aranyos-völgy pa-

norámáját: csodásan kirajzolódott a Bélavára, a Vultureasa, a Zsidovina, a Bedellő, az Aranyosbánya feletti ülepitők, Verespatak amfiteátrum alakú kültéri bányája. A gyermekek történeteket találtak ki, képzeletük csak úgy szárnyalt.

Havasi legelőkön a Jára forrásai felé vettük az irányt, ahol friss, hideg hegyi vízzel töltöttük meg a kulacsokat. A kristálytiszt vizű patakocskák vízhozama fele akkora, mint az elmúlt években. Az erdő szélétől alig száz méterre magas fenyvesben bújik meg egy mesebeli menedékhely. Néhány srác végigdobta magát a fenyőfából összeállított faágyon. Itt hosszabb pihenőt tartottunk, térképet nézegettünk, beszélgettünk, a gyermekek szabadon bókászta-

gyiséget, köztük a Székelyköt, Vidályköt, Bedellőt, valamint a Tordai-hasadékat is. Jó volt látni, hogy a gyerekek kíváncsi-an figyelték a körvonalakat és büszkén sorolták, hol jártak már. Többük örömmel ismerte fel a buszkáti sípályát: izgalmas élmény volt számukra a nyári arcát is látni a lejtőnek, ahol télen sízni szoktak.

A napot jól előkészített meglepetés koronázta meg: egy hatalmas, jéghideg görögdinnye! Gondos kezek már a túra elején elásták egy fenyő alá, így mire visszaértünk, a dinnye hidegen várta a csapatot. Igazi hűsítő jutalom volt ez a forró nyári nap után.

A túra hossza nagyjából 13 km volt, 400 méteres szintkülönbséggel – éppen elegendő ahhoz, hogy kellően megmozgassa a 24 tagú csapatot anélkül, hogy túlságosan kimerítsen bárkit. Mint egy könnyed koktél, jó társaságban a nyári forróságban. Találkozunk a következőn!

Szeptemberi bakancslista

- **Szeptember 3. (szerda):** Hagyományos séta a Páter-gerincen (7 km). Találkozás 10 órakor a monostori végállomáson. Szervező: Szabó János.
- **Szeptember 6. (szombat):** Autóbuszos kirándulás Hajdúszoboszlóra és Debrecenbe: Hajdúszoboszlón a Munkácsy-kiállítás megtekintése, Debrecenben látogatás a Déri Múzeumba, valamint a Modern és Kortárs Művészeti Központba. Bejelentkezés online vagy telefonon augusztus 20-ig. Utazás busszal, indulás reggel 6-kor a Fliptől, hazaérkezés éjfél körül. Szervező: Kovács D. Zsuzsa.
- **Szeptember 10. (szerda):** Hagyományos séta az István-forráshoz (9 km). Találkozás 10 órakor a monostori végállomáson. Szervező: Szabó János.
- **Szeptember 13. (szombat):** Kós Károly Gyalogos Emlék- és Teljesítménytúrák – XX. kiírás. ♦ Kós Károly Kerékpáros Emlék- és Teljesítménytúrák – IX. kiírás. Részletek és regisztráció a teljesítménytúrák weboldalán: teljesitmenyturak.ekekolozsvar.ro/kosgyalogos, teljesitmenyturak.ekekolozsvar.ro/kosbringa. A gyalogosok az alábbi túraváltozatok közül választhatnak: Gy11/17, Gy19/24, Gy52/58, a kerékpárosok számára pedig szintén több útvonallal készülünk: K16/25, K33-Alszeg, K28/36, K53/62. Jelentkezési határidő: kedvezményes – augusztus 20., déli 12 óra; emelt ár – szeptember 3., déli 12 óra. Szervező: EKE – Kolozsvár 1891.
- **Szeptember 17. (szerda):** Hagyományos séta a Cérna-forráshoz (8 km). Találkozás 10 órakor a monostori végállomáson. Szervező: Szabó János. ♦ EKE-találkozó tagoknak és szimpatizánsoknak 17 órától a JZSUK fizikumában. Fényképes beszámoló a 32. EKE Vándortáborról.
- **Szeptember 20. (szombat):** Gyorsléptű gyerekbárát túra: Nagy-kő-hegye – Géczi-vár (10 km, 400 m szintkülönbség). Utazás kiskocsikkal. Bejelentkezni telefonon szeptember 18-ig. Találkozás és túrára indulás Magyarléta központjából 10 órakor. Szervező: Kiss János.
- **Szeptember 21. (vasárnap):** Gyalogtúra a szászfenesi Leányvárhoz (15 km, 300 m szintkülönbség). Útvonal: Gorbó-gerinc – Kolozstótfalu – Leányvár. Indulás gyalog reggel 9-kor a monostori végállomástól, visszautazás Szászfenesről az M21-es busszal. Szervező: Csorba Anna. ♦ Gyalogtúra a Bedellőre (16 km, 980 m teljes szintemelkedés). Utazás kisbusszal, indulás reggel 7-kor a Fliptől. Bejelentkezés előzetesen online szeptember 12-ig. Szervezők: Kardos Tibor és Zalán.
- **Szeptember 24. (szerda):** Hagyományos séta a Rejtett-forráshoz (7 km). Találkozás 10 órakor a monostori végállomáson. Szervező: Szabó János.
- **Szeptember 27. (szombat):** Gyalogtúra az alábbi útvonalon: Csonkatelep – Nádasszentmihály – Sárdi-rét – Évszázados tölgyfák – Türe – Magyargorbó (26 km, 500 m szintkülönbség), menetidő 9 óra. Indulás reggel 7.30-kor távolsági autóbusszal (M33) a kisállomástól, visszautazás vonatpótló busszal. Bejelentkezni telefonon szeptember 25-ig. Szervező: Kiss János.
- **Szeptember 28. (vasárnap):** Gyerekbárát biciklitúra a mező-ségi Bánffy-kastélyokhoz (28 km, 180 m teljes szintemelkedés) az alábbi útvonalon: Zsukiménes – Nemeszsuk – Bonchida – Válaszút (válaszúti Bánffy-kastély) – Bonchida (bonchidai Bánffy-kastély) – Felsőzsuk (Kemény-kastély, ha befér az időbe). Az útvonal nagyon könnyű és kellemes, így a család minden tagjának ajánljuk. Indulás reggel 10-kor Zsukiménes vasútállomása mögül, az Ecolor parkolójából. A kastélylátogatáshoz a jegyet a helyszínen lehet megvásárolni. Bejelentkezés előzetesen online. Szervezők: Filep Ingrid és László Tamás.

Ügyfélszolgálat

Keddtől péntekig előzetes telefonos egyeztetés alapján (Kolozsvár, Magyar/21 Decembrie 1989 utca 116., az udvarban a bal oldali épület). **Figyelem! Augusztus 25-29. között irodánk zárva lesz.** Irodavezető: Kismihály Boglárka (0771-535848). Pénztár: az ügyfélszolgálati irodában. További naprakész információk a honlapon (ekekolozsvar.ro) vagy az egyesület Facebook-oldalán (EKE – Kolozsvár1891)

Túravezetők, szervezők elérhetőségei

Csorba Anna 0740-407652
Filep Ingrid 0744-751300
Kiss János 0364-807639
Kardos Tibor 0721-926234
Kardos Zalán 0786-224239
Kovács D. Zsuzsa 0747-070790
László Tamás 0745-532206
Szabó János 0757-220682

Elnök: Kovács Diószegi Zsuzsa 0747-070790
Irodavezető: Kismihály Boglárka 0771-535848